

Chương 24

Học Nấu Ăn (3)

Mùi hương từ trong phòng bếp cũng đang dần lan tỏa dần đến thư phòng. Cô nghiêng đầu, nhìn ngọn đèn trong phòng bếp, thấp giọng thì thào, “Rõ ràng làm chuyện xấu còn giả bộ vô tội như vậy nữa.”

Anh đem cầm để lên trên vai cô, còn thật khoa trương mà nói, “Em đang nói cái gì cơ?”

Cô lắc đầu, cũng giả bộ rất vô tội, Cố Bình Sinh bỗng nhiên lại ngử ngử lần nữa, “Anh giống như người thấy mùi khét?”

Đồng Ngôn kinh hô một tiếng, khi cô chạy vào bếp thì phát hiện nồi thịt bò thực sự đã bị cháy khét. Lần đầu tiên hầm thịt bò mà lại trôi tuột vào cái bụng của thùng rác như vậy. Cô vốn muốn đem mấy thứ cháy khét đó vứt đi, miễn cưỡng còn có thể thừa được một ít chỗ chưa bị cháy khét đến nơi nhưng Cố Bình Sinh rất kiên quyết thuyết giáo cho cô biết, đồ cháy khét này ăn vào rất dễ gây ung thư, thành công đánh nát ý niệm về công việc quản gia đang có trong đầu của cô. Cũng may còn có mấy đồ ăn khác. Nhưng một điều duy nhất cô có thể xác định đó là anh rất thích ăn nhất một món ăn. Tào phớ trộn mềm, bỏ chút rau thơm, cho thêm ít nước. Đồng Ngôn để ở trước mặt anh. Hương vị tuyệt đối sẽ không tồi, cô đã vụng trộm nếm thử qua.

Cố Bình Sinh cười cười, lấy thìa xúc ăn thử hai muỗng, sau đó lại ăn tiếp, thủy chung không có ngẩng đầu lên. Vì thế cô cũng không thể hỏi, chỉ kéo chiếc ghế dựa qua ngồi xuống, nhìn hấn một cách chờ mong. Xét theo góc độ này mà nhìn lại thì rõ ràng là anh đang cười, má lúm đồng tiền hiện rõ trên khuôn mặt.

Cô nâng cằm nhìn anh, thẳng đến khi anh ăn xong một bát tào phớ, mới ngẩng đầu nhìn lại thì cô vội hỏi, “Ăn ngon không anh?”

“Ăn ngon...” Anh rút một tờ giấy ăn, lau miệng, “ăn rất ngon.”

Một câu ăn ngon làm cho cô vui vẻ thật lâu, thẳng đến khi ăn cơm xong, đứng nhìn anh rửa chén bát nhưng cô vẫn nhin không được mà vụng trộm ca một bài.

Nhà Cố Bình Sinh cách cửa hàng mà cô làm thêm không xa lắm cho nên tuần này anh đề nghị Đồng Ngôn ở lại nhà mình vào buổi tối thứ bảy nên ở lại nhà của anh, như vậy chủ nhật còn có thể ngủ thêm một chút rồi mới dậy đi làm.

Ban đầu cô còn có chút ngưng ngừng, sau nghĩ lại cũng thấy không có gì. Nhưng đến khi thật sự đứng trong toilet trong phòng ngủ của anh, khi ôm quần áo chuẩn bị tắm rửa, mới phát hiện thật sự có cái gì đó không ổn. Cô rất khẩn trương... rất rất khẩn trương... cũng may nước cũng đã đủ ấm, cần những cái gì anh cũng đều đã chuẩn bị hết cho cô. Quá trình tắm rửa cơ bản thuận lợi, không có sự cố gì phát sinh. Đến khi cô mặc xong quần áo mới đứng trước gương thở ra một hơi.

Hơi nước mờ lung đọng lại trên tấm kính thủy tinh, bởi vì nhiệt độ ở trong phòng rất cao, căn bản không có tiêu tán đi được.

Cô đưa tay định viết mấy chữ trên tấm kính thủy tinh phủ hơi nước kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại viết chữ “Cố”. Không đợi cho cô thật sự thương thức hết chữ cô vừa viết thì trong nháy mắt trước mặt bỗng nhiên tối sầm xuống.

Chỉ trong nháy mắt đã tối như thế này khiến cô nhảy dựng lên.

Mất điện sao? Lúc này còn có thể mất điện được sao?

Cô theo bản năng gọi “Thầy Cố”, lập tức hiểu được làm như vậy là vô dụng, vài giây sau ánh mắt thích ứng được trong bóng tối, mới đi mở cửa.

Khi tay của cô đụng đến khóa cửa, bỗng nhiên cửa đã bị gõ mấy tiếng, “Đồng Ngôn?”

Giọng nói có chút lớn, giống như có chút sốt ruột.

Cô mở cửa ra, sau đó liền nhìn trong bóng đêm thấy anh đang nhìn chính mình.

“Có lẽ là mất điện rồi.” Anh nói.

“Anh thấy được em nói chuyện không?” Cô hỏi.

Nơi này rất tối, lại không có thứ ánh sáng gì phát ra từ bất cứ vật gì khác, như vậy thì rất khó khăn. Quả nhiên khi anh phát hiện cô đang nói chuyện với mình thì lập tức nói, “Chờ anh tìm chút nguồn sáng gì đó, hiện tại em đang nói chuyện nhưng anh nhìn không được.”

Không gian phía trên đầu cô rất lớn, cô quay trở lại bồn rửa tay lấy khăn bao, quần lấy mái tóc ướt sũng.

Cũng giống như lúc này cũng sẽ không có chuyện mất điện này vậy, người trong nhà này cũng không có chuẩn bị tới một ngọn nến nào. Anh thật sự tìm thật lâu, cũng không tìm thấy cái gì có thể thấp sáng, cuối cùng liền đem di động ra, mở đèn đặt ở trên bàn trà.

“Có cần anh đi lấy cho em thêm cái khăn nữa hay không?” Anh nhìn mái tóc còn ướt của cô.

Cô vốn là có mang theo máy sấy nhưng không có điện nên cũng chỉ có thể ý lại vào phương pháp nguyên thủy này mà thôi, “Vâng, lấy giúp em một hoặc hai cái nữa là được.”

Cuối cùng Cố Bình Sinh lấy đến một chiếc khăn tắm màu trắng rất lớn. Cô nhận lấy, thật cẩn thận lau tóc, cô gắng làm cho nước không rơi xuống sàn nhà.

Bởi vì bầu trời đầy mây, ngoài cửa sổ u tối cũng không có ánh trăng, trong phòng chỉ có ngọn đèn chiếu sáng từ di động của anh. Cô cứ ngồi lau tóc như vậy, còn anh cũng ngồi như vậy... cô ngồi cùng anh. Cả phòng chìm trong im lặng.

Cô sợ anh sẽ cảm thấy buồn chán, liền nói chuyện cùng anh, “Em nhớ rõ khi em còn bé trong nhà đều luôn có ngọn nến thấp sáng, mỗi lần mất điện bà nội mới có thể thắp nến. Em lúc đó rất thích nghịch lửa, cho nên vẫn luôn mong đến khi mất điện, sau đó liền thừa dịp người lớn không chú ý, bắt đầu đốt các thứ từ ngọn lửa đó.”

Ngoài ý muốn, anh không nói gì mà chỉ cười cười. Đồng Ngôn phát giác từ lúc anh đưa khăn cho cô đến giờ vẫn ngồi như vậy, lại có chút trầm mặc, “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

“Lại đây, để anh ôm em một chút.” Anh bỗng nhiên nói.

Đồng Ngôn sau khi hết sừng sốt, cũng rất nghe lời buông mấy chiếc khăn ra, đi đến bên cạnh người anh, vươn cánh tay ôm lấy thắt lưng của anh.

Trong bóng đêm, Cố Bình Sinh ôm lấy cô.

Đồng Ngôn nghe thấy nhịp tim của anh có chút loạn, mà nhịp tim của chính mình có lẽ càng loạn hơn, từ từ nhịp tim ở bên tai bắt đầu có xu hướng bình thường, trầm ổn đầy sức sống.

Cách một chiếc áo sơ mi, nhiệt độ cơ thể của anh làm cho cô rất thoải mái, cơ hồ còn có chút mùi vị vẫn vương trong không khí, cũng làm cho lòng của cô đang bất ổn kia dần dần bình ổn xuống.

“Anh đang nghĩ tới mẹ anh.” Ngữ khí của anh có chút bình thản nhưng trong giọng nói vẫn có thể nghe ra được một chút bi thương, “Ngày đó khi bà gặp chuyện không may, thật sự anh có thể phát hiện ra sớm hơn, nếu như anh cẩn thận hơn một chút, có thể đã thật sự nghe được động tĩnh trong phòng của bà, có lẽ bà sẽ không ra đi sớm như vậy.”

Anh nói rất chung chung, bỏ qua rất nhiều chi tiết. Bỗng nhiên có người gõ cửa, phía ngoài vang lên tiếng người hỏi, “Anh Cố có ở nhà không vậy?”

Đồng Ngôn theo bản năng cử động, anh cũng đã phát hiện ra vội vàng hỏi cô, “Làm sao vậy?”

Cô do dự nửa giây, ngửa đầu nhìn anh, “Không có gì.”

Nói xong liền cúi đầu, cọ cọ ở trước ngực anh, ôm thật chặt thắt lưng của anh. Nếu như có thêm người, anh rất khó có thể xúc động mà nói ra những việc thương tâm còn giấu kín ở trong lòng.

Đồng Ngôn chỉ cảm thấy, anh cùng bản thân mình rất giống nhau, đều là một người như vậy. Cho nên cô không nghĩ sẽ đánh gãy lời nói cũng như mạch cảm xúc của anh.

“Sau này khi em ở trong phòng thì nên mở đèn sáng, nếu có cái gì không thoải mái, hoặc là có tình huống gì khẩn cấp thì phải mở cửa, anh nhìn thấy đèn không sáng thì sẽ tới đây với em.” Anh chuyển sang đề tài khác, “Được không?”

Trong lòng cô như có cái gì đó đang yên lặng hòa tan, cô dùng ngón trỏ, viết ở sau lưng của anh, “Ok.”

“Có phải em mệt hay không?” Anh vẫn như cũ nở nụ cười, thấp giọng hỏi, “Làm sao mà đến cả đầu cũng lười ngẩng lên thế này rồi?”

Đồng Ngôn dùng mặt cọ cọ ở áo sơ mi của anh, không có nói chuyện.

Anh sờ đầu của cô, tóc vẫn đang còn ướt, “Anh lau tóc cho em, em để tóc ẩm như vậy mà đi ngủ rất dễ bị đau nửa đầu.”

Cô không có nói chuyện, sau đó liền cảm giác được một bàn tay của anh buông cô ra, cầm lấy chiếc khăn tắm ở trên bàn, bắt đầu lau tóc cho cô.

Rõ ràng là được che chở, nhưng trong đầu Đồng Ngôn vẫn không ngừng lặp lại câu nói của anh, một câu thật ngắn gọn nói về mẹ của anh. Cô nhìn không được mà cảm thấy đau lòng, rút cuộc cũng chậm rãi ngồi xuống trong lòng anh.

Anh cũng vừa mới tắm xong, bởi vì tóc ngắn cho nên đã khô đi rất nhiều cũng không làm ướt nhiều bộ quần áo đang mặc trên người. Vì đang cúi đầu nhìn cô, những sợi tóc mềm mại đều đang rũ xuống, che khuất ánh mắt của anh.

Cô nhớ rõ rất nhiều năm trước kia anh ngồi ngoài cửa ICU, cũng là như thế này, có lẽ khi đó còn nhỏ, vẫn còn để kiểu tóc dài, hoàn toàn có thể che đi hơn nửa khuôn mặt, nhìn không ra vẻ mặt của anh.

Hiện tại anh của bây giờ rất giống anh của lúc đó khiến cô thật sự đau lòng. Cô bỗng nhiên vươn tay, chủ động ôm lấy khuôn mặt của Cố Bình Sinh, nhắm mắt hôn lên môi anh. Sau đó cô lại không nhớ rõ được, rõ ràng chính mình là người chủ động hôn anh, cuối cùng vẫn bị anh ôm ngang thắt lưng, hơi thở của bản thân cũng bị đút quãng đi rồi, còn dán trên ngực anh mà thở hổn hển nữa. Trong miệng của anh vẫn còn hương vị bạc hà, sau một chút ngẩn ngui tách ra, cô thậm chí có thể cảm giác được môi của chính mình còn lạnh hơn cả người nữa.

“Em muốn làm cái gì?” Anh hôn lên môi cô một chút, dừng lại rồi lại hôn, giống như đang ăn dần một viên kẹo đường ngọt ngào vậy.

Cô chỉ cười, vươn đầu lưỡi cùng anh dây dưa một chút, mới tựa người trên ghế sofa, thở dài một hơi, “Không cần suy nghĩ lung tung.” Trả lại cho anh câu nói của một buổi chiều nào đó.

“Được, anh sẽ không nghĩ lung tung.” Cố Bình Sinh đã cười, sau đó ôm lấy cô, khiến cho chóp mũi của anh và cô chạm vào nhau, nghiêng đầu, không ngừng xâm nhập.

Lưng Đồng Ngôn tì trên thành ghế sofa, nhịp tim đập của hai người hòa vào cùng nhau, phỏng chừng không còn gì có thể át được nữa, nhưng nó cũng có thể bình ổn được những thanh âm đang hỗn loạn ngoài kia.

Ngày hôm sau khi Miêu Miêu thấy cô thì câu đầu tiên chính là, “Trời ạ, Đồng Ngôn, cậu cả một đêm không ngủ đấy à? Sao có đôi mắt gấu trúc lớn như vậy cơ chứ.”

Đồng Ngôn mở ngăn tiền nơi quầy thu ngân, lấy mấy đồng tiền lẻ, “Đúng vậy, mệt chết tớ rồi.”

Cố Bình Sinh có chút lo lắng cho cô, liền để cô cùng anh trực tiếp ngủ ở trên ghế sofa ở phòng khách.

Cứ như thế mà ngủ cùng nhau, cô không dám tùy tiện xoay người, lại ngủ không được, cứ nằm như vậy đến 6h sáng ngày, mới mơ mơ ngủ được nửa giờ, còn không thấy được bóng dáng của lão chu công đâu, đã bị anh gọi dậy... Và hiện tại dẫn tới bị kịch trực tiếp của ngày hôm nay, cô làm cái gì cũng lơ tơ mơ chậm chạp hơn so với những hôm khác.

Thời điểm ngồi trong phòng nghỉ chuẩn bị ăn cơm trưa, Miêu Miêu cười hi hi mà truy vấn cô, “Tối qua cậu đi đâu chơi thế?”

Cô đem cặp lồng cơm đặt ở trong lò vi sóng, đóng cửa lại sau đó ấn nút số 2, “Cậu không đi làm gì sao, tối hôm qua tớ ở... nhà của một người bạn. Nhà của anh ấy mất điện, hai người không có gì làm nên nhàm chán ồn ào một đêm.”

“À.. bạn sao.” Miêu Miêu cười một cách rất không có thành ý, “Ồn ào cả một đêm.”

Đồng Ngôn bắt đắc dĩ, “Con gái đã kết hôn rồi thì nên tự trọng chút đi nhé.”

“Cái đó và chuyện kết hôn chẳng có quan hệ gì cả...” Miêu Miêu búng lên trán cô, “Chuyện tình cảm cứ để nó đến một cách tự nhiên, cái gì đến nó sẽ đến thôi.”

Đồng Ngôn cũng không có nói gì nữa. Cũng may quản lý đến tìm Miêu Miêu nói chuyện, để lại một mình cô thanh tịnh.

Đồng Ngôn ngồi ở góc sáng sủa của nhà ăn, ăn đồ ăn tối hôm qua, nhớ tới anh có nói. Thời gian bọn họ ở cùng nhau rất ngắn, bất kể việc gì cũng xảy ra một cách tự nhiên như vậy. Lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên ôm hôn. Tối hôm qua cô thậm chí đã nghĩ anh thật sự sẽ làm chuyện đó. Thế nhưng cuối cùng anh cũng buông cô ra, đi uống một ly nước rồi đi ngủ, sau đó khi thời điểm chuẩn bị đi ngủ mới nói cho cô biết, anh tuy rằng không phải là Christ hay là giáo đồ của thiên chúa nhưng cũng rất thờ phụng một câu nói của bọn họ. Khi cô cảm thấy tò mò mà hỏi anh, anh ngồi ở bên giường, trong đêm tối nói cho cô biết. “Thượng đế đem giới tính phân chia cho con người như một lễ vật ban cho nhân loại, nhưng chỉ trong hôn nhân, nó mới là một sự biểu đạt chân thật nhất, ngoại trừ hôn nhân thì cái gì cũng đều được cho là sai lầm...”

Anh lại cho cô một cái hôn thật sâu, mới thấp giọng nói, “Trừ phi, em muốn tưởng tượng ra... còn không ít nhất phải phải chờ tới khi em không còn là sinh viên của anh nữa.”

Đồng Ngôn hiện tại nhớ tới khi đó mà mặt còn có chút nóng, dùng chiếc đũa gắp gắp mấy hạt cơm. Em có biểu hiện muốn tưởng tượng tới cảnh đó sao...